

Kovács Árpád És Felesége

A képen a szüleim láthatók: Kovács Árpád és Kovács Árpádné, született Berger Olga. A kép Újvidéken készült az első világháború idején, amikor apám katona volt. A szüleim úgy ismerkedtek meg, mint mindenki más abban az időben, sádhen, vagyis házasságközvetítő révén. 1912. december 10-én házasodtak össze Bródban. Úgy tudom, hogy az esküvőjük zsinagógában volt. Emellett polgári esküvőjük is volt. Apámat Árpádnak hívták, 1893. február 27-én született Pincéden. Ez egy bácskai falu. Itt, Újvidéken érettségizett. A szülei Újvidékre költöztek, amikor még kicsi volt. Nagyapám akkor Paragovóban, a kőbányában dolgozott. Apám mindhárom nyelven jól beszélt: magyarul, szerbül és németül. Franciául is nagyon jól tudott. Apám nem volt vallásos, egyáltalán nem. Itt, Újvidéken járt iskolába, de Pesten is tanult. Miután elvégezte a jogi iskolát, másfél évig Titelben dolgozott ügyvédként. Azután kitört az első világháború, és ő bevonult a

hadseregbe. A háború után visszajött, és irodát nyitott Törökkanizsán, ahol én is születtem. 1941-ben ölték meg, október 12-13-a körül. A bánsági zsidókkal együtt deportálták Belgrádba, és valószínűleg egy Torontálalmás nevű helyen ölték meg. A szomszédokkal nemigen tartottak kapcsolatot. A szüleim főleg zsidókkal jártak össze. Az egyik szomszéd gazdálkodó volt, és volt egy lovas kocsija. Egyfajta vidéki fuvaros volt. A másik szomszéd szabó volt. A szüleim néha utaztak csak el nyaralni. Abban az időben leginkább csak gyógyfürdőkbe jártak, de oda sem gyakran. Tartották a kapcsolatot a rokonokkal, de a falunkban nem lakott egy sem. A rokonok főleg Újvidéken laktak, Újvidéken kívül csak alkalmanként találkoztak. Az öltözködésük olyan volt, ahogy annak idején a középosztálybeli polgárok általában öltözködtek. Úgy emlékszem, nem voltunk gazdagok, de szegények sem. Emlékszem, hogy apám vett egy házat 1928-ban, majd később hozzáépített valamit. Falusi körülmények között egészen nagy háznak számított elég nagy telekkel, ami az utcára nézett. Emlékszem arra, amikor bevezették a vizet. Arra is emlékszem, amikor megépítették a fürdőszobát is. Ez akkor történt, amikor iskolába jártam. Törökkanizsán artézi kutak vannak, és egy ilyen kút közel volt a házunkhoz; olyan bőségesen jött belőle a víz, hogy körülbelül 15-20 házat rákapcsoltak, és hidrofór nélkül tudták ellátni ezeket a házakat vízzel. Csak nyári délutánokon esett le a nyomás, amikor a kerteket locsolták, egyébként bőségesen volt vizünk. Volt egy kertünk, mindenfélét termesztettünk. Voltak háziállataink, egy kutyánk és egy macskánk, ahogy az jellemző volt. Nekem volt egy mókusom és egy sündisznóm is. Voltak cselédjeink, egy asszonyra emlékszem tisztán. A házban voltak könyvek, de nagy rendetlenségben tartottuk őket. Nem voltak vallásos könyveink. Emlékszem, hogy egy nyáron magam tettem rendbe mindent a könyvtárban, aztán katalogizáltam őket, körülbelül száz könyvünk volt, főleg regények. Újságok rendszeresen érkeztek. A faluban nem volt könyvtár.